

זמני השבת
אופק: אלעד וב"ב

הדלקת הנרות: 19:09
מוצאי שבת: 20:10
רבינו תם: 20:54

מוסף ב-7500 עותקים בכל הארץ
פרשת "שופטים" - גליון מס' 208

זמני השבת
אופק: ירושלים

הדלקת הנרות: 18:03
מוצאי שבת: 20:07
רבינו תם: 20:55

שנה ז' - עלון דו שבועי העלון טעון גניזה אין לקרוא בשעת התפילה! טל' המערכת: 03-9094245

כתונתי טבולה בדם, אבא, שמא נעשה לי נס ואני חי!
ואכן, כשהגידו ליעקב את כל דברי יוסף, וראה בהלכות עגלה ערופה, מיד "ותחי רוח יעקב אביהם", כי מתוך התבוננות בהלכות עגלה ערופה האמין שיוסף חי!
ודברי פי חכם חן!
(ושלל לא יחסר)

"ועניו ואמרו ידינו לא שפכו את הדם הזה וענינו לא ראוי" (כא, א).

דרשו חז"ל בגמרא בסוטה (דף מה): "וכי על דעתנו עלתה שזקני ב"ד שופכי דמים חז"ל? אלא, שלא בא לדינו ופטרנוהו בלא מזונות, ולא ראינוהו והנחנוהו בלא לוויה".
לכאורה, מדוע חילק הפסוק אמירה זו של זקני העיר לשניים: ידינו לא שפכו וענינו לא ראו, והרי ממה נפשך: לאחר שאומרים שלא שפכו - מה בכך אם ראו, וכי מה יכלו לעשות כשכבר נשפך דמו, ולכאורה די היה אם היו אומרים "ידינו לא שפכו" בלבד, ובכך כבר היו כלולים שני הענינים שדרשו חז"ל - גם שלא פטרוהו בלא מזונות וגם שלא הניחוהו בלא לוויה?

בשמו של הגאון רבי דוד באב"ד, בנו של הגאון בעל "מנחת חינוך", נאמר כאן ישוב מענין:

בית הדין הוא שדואג לספק לא את מזונותיו, שכן דייני בית הדין בדרך כלל אינם נמנים על עשירי העיר, ועל כן הכנסת אורחים מוטלת על הבעלי-בתים, והם אלו שצריכים לקיימה.

לעומת זאת, בכל הנוגע ללוויה, הרי זה להיפך: הבעלי-בתים טרודים לרוב בפרנסתם ואין להם פנאי ללוות את האורת, ועל כן מוטלת מצוה זו על התלמיד-חכמים שבעיר, או אף על בית הדין - אם האורח הוא תלמיד חכם, ואם לא - הרי הם צריכים למנות שליח שילוהו בצאתו מן העיר לדרבן.

והנה, הבעלי-בתים, עשירי העיר, הנותנים צדקה בידיים, נקראים "ידי העדה", ואילו דייני בית הדין, המשגיחים על הבעלי-בתים שילכו בדרך התורה, הם נקראים "עני העדה", וכך גם מכנה אותם הפסוק (במדבר טו, כד): "והיה אם מעיני העדה נעשתה בשגגה".

מעתה, מדויק לשון הפסוק היטב: "ידינו לא שפכו את הדם הזה" - מתייחס לבעלי-בתים שבעיר, שאומרים כי לא פטרו אותנו בלא מזונות, ואילו "וענינו לא ראו" - מתייחס לדייני בית הדין, שאומרים כי לא ראוהו ופטרנוהו בלא לוויה.

ומדויק היטב גם לשון הגמרא: "שלא בא לדינו ופטרנוהו בלא מזונות, ולא ראינוהו" - דהיינו עני העדה - "והנחנוהו בלא לוויה"...

משנותיו. שהקב"ה אמר לו: "ביום אוכלך ממנו מות תמות" (בראשית ב, ז), והינו יומו של הקב"ה שהוא אלף שנה (תהלים ז, ט. סנהדרין, דף צז, א), ואכן חי אדם תשע מאות ושלשים שנה (בראשית ה, ה), ודוד חי שבעים שנה (שמואל ב, ח. ד), יחזיקו, אלף שנים.

ברם, זאת - לא "בעל כרחו" של דוד, אלא מרצונו שאל שבעים שנות חיים מאדם הראשון, ושואל, חייב באונסין! וזהו שאמר: "אחת שאלתי מאת ה'". "אחת", היא הנשמה. כמו שדרשו זוהר הקדוש (ח"א קמ"ב, ב) הפסוק: "אחת היא לאמה" (שיר השירים ג, ט) על הנשמה החצובה מכסא הכבוד. "שאלתי", קיבלתי בהשאלה, ואין התנצלות על קלקולה.

זולת אחת: "אם בעליו עמו, לא ישלם" (שמות כב, ג). וזהו: "שבתי בבית ה' כל ימי חיי", ו"כל תלמיד חכם שיושב וקורא ושונה ועוסק בתורה, הקב"ה יושב כנגדו וקורא ושונה עמו. שנאמר (איכה ב, ט): "שפכי כמים ליבך", אין מים אלא תורה, "נוכח פני ה'" "תנדי" א"רבה יח).

ולא דוד המלך בלבד, אלא אף אנו כן. כי "כל אלו החילוקים על שאלה בבעלים, נוהגים גם כן בכל השומרים" (חושן משפט שמו, טו!) (הגדת - ראש השנה)

בקשתי להיוצר והלויולד? הלא "על כרחך אתה נוצר ועל כרחך אתה נולד ועל כרחך אתה חי ועל כרחך אתה מת ועל כרחך אתה עתיד ליתן דין וחשבון" (בבב"ב פ"ד מ"ב).

נכון, היה לי אחד שטען: כשאבוא לפני בית דין של מעלה, אטען: רבונם של עולם, קבעת חמישה "על כרחך", ארבעה מהם קיימתי, תותר על החמישי...

אז מה ענו לו? בדברי הגמרא בבבא קמא (דף ג): "כל האומר הקדוש ברוך הוא ותרן הוא, יתרו חיי". אם זה רצונך, יתרו לך על ה"על כרחך אתה חי"...

לא, זה לא... על כל פנים, אטען: בעל כרחי הוטל עלי לשמור את נשמתך, ולו כשומר שכר - ושומר שכר פטור מאונסין. הוטלת לעולם הנסיונות בו המלחמה מפנים ומאחור כדברי "המסילת ישרים" (פרק א). ובמלחמה "כזה וכזה תאכל החרב" (שמואל ב, א, כה). יקבלו את הטענה? אני מקווה...

אבל דוד המלך, ענינו שונה. שאמר רבותינו (פרקי דר"א יח, שוחר טוב צב, זוהר ח"א צא, ב. קסח א) שהקב"ה הראה לאדם הראשון נשמות כל הדורות, וראה את דוד המלך שאמר להיות נפל, שאין לו חיים [ואולי משום כך קרוי משיח בן דוד בשם "בר פלג" (סנהדרין, דף צו, ב)], ונתן לו שבעים שנה

"כי ימצא חלל באדמה אשר ה' אלקיה נתן לך לרשתה נפל בשדה לא יודע מי הפכה. ויצאו הקה"ק ושפטיה ומדדו אל הערים אשר סביבת החלל. והיה העיר הקרובה אל החלל ולקחו הקה"ק העיר ההוא עגלת בקר אשר לא עבד בה אשר לא משכה בעל" (כא, א-ג).

ירושלמי בסוטה (פרק ט' הלכה א') נאמר בדין עגלה ערופה: 'אווהו מפרפר כאן, ובא לאחר זמן ולא מצאו, אני אומר נעשו לו נסים וחיה'. ומפרש ה"פני משה": 'ראוהו מפרפר כאן - ואמזוהו למיתתו, ואח"כ באו ולא מצאו, אין עורפין'. דשמא נסים נעשו לו וחיה והלך לו'.

דהיינו: אם ראו אדם במדבר שנוטה למות, והוא מפרפר בדמו, והלכו מכאן ולא יודעים מה היה בסופו, ואח"כ באו לשם ולא מצאוהו - אין אומרים שעל זקני העיר הקרובה להביא עגלה ערופה כי מסתמא מת, אלא אומרים: שמא נעשה לו נס וחי.

לאור דברי הירושלמי, הפלאי הגאון רבי אלימלך אשכנזי זצ"ל, גאב"ד מלבוך, לבאר את דברי המדרש רבה (בראשית צד, ג), על הפסוקים בפרשת "וישב" (שם, מה, כו-ז): "ויגידו לו לאמר עוד יוסף חי וכי הוא מושל בכל ארץ מצרים, ויפג לבו כי לא האמין להם. וידברו אליו את כל דברי יוסף אשר דבר אליהם, וירא את העגלות אשר שלח יוסף לשאת אותן, ותחי רוח יעקב אביהם", ובמדרש נאמר שיוסף שלח להגיד ליעקב כסימן שהוא חי, שכשנפרד ממנו למדו ביחד פרשת עגלה ערופה. וכתב בעל הטורים (שם): 'ארבע פעמים כתיב "עגלות" בפרשה זו (פסוקים יט, כא, כז, ואלהן מו, ה), וד' פעמים כתיב "עגלה" בפרשת עגלה ערופה (דברים כא, ג, ד, ו), רמז שפרש ממנו בהלכות עגלה ערופה. וירא את העגלות' - בגימטריה 'ראה בהלכות עגלה ערופה', ע"כ בעל הטורים.

ויש להתבונן: למה שלח יוסף ליעקב כסימן את הלכות עגלה ערופה, כדי שיאמין שיוסף חי? ועוד: למה יעקב לא האמין שיוסף חי - עד שלא ראה בהלכות עגלה ערופה?

אך לדברי הירושלמי - הדברים נפלאים, שהרי מה שיעקב לא האמין שיוסף חי, הוא משום שבניו טבלו את הכתונת בדם, ושלחו את כתונת הפסים לאביהם, ואמרו "זאת מצאנו, הכר נא הכתונת בנך היא אם לא. ויכירה ויאמר כתונת בני, חיה רעה אכלתה, טרף טרף יוסף". ועל כן, אחרי עשרים ושתיים שנים, כשבאו לומר ליעקב שיוסף חי - לא האמין, שהרי כמו עינו (בראשית רבה צג, י). וכבר אמר יוסף נפטרי!

ואמנם, יוסף חשש שכן יהיה, ומשום כך שלח לומר לאביו יעקב: אבא, הרי יחד למדנו את הלכות עגלה ערופה, ושם הרי כתוב שאפילו אם ראו אדם שמפרפר בדמו, בכ"ז אומרים 'שמא נס נעשה לו וחיה', ואם כן, אולי כך אירע גם לי, שאף שראית את

"אחת שאלתי מאת ה' אותה אבקש שבתי בבית ה' כל ימי חיי" (מלבוך 'לדוד ה' אויבי ויעני').

הקשה מגיד המישרים רבי יעקב גלינסקי שליט"א: יש להבין, מה היא הקדמה זו: "אחת שאלתי מאת ה', אותה אבקש". מדוע לא פתח מיד בבקשתו: "שבתי בבית ה' כל ימי חיי", ועוד, וכי זו צריכה להיות הבקשה האחת שאין בלתה, האומנם לא נוצר האדם אלא כדי לשבת בבית ה'. והלא נוצר לעבדו ולדבוק בו, להתענג על ה' ולהנות מזיו שכונתו.

אלא, אני אומר לכם מה כתוב כאן. לפני שבאתי לעולם, השביעוני: "תחי צדיק ואל תהי רשע" (נדה, דף לז, א). אבל מראש נדו ואמרו: "ולואי שתהא יציאה" מן העולם בלא חטא "כביאה" לעולם (יומא, דף פו, ב). וכלום יש אדם צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא (קהלת ט, ח), אוי לנו מיום הדין אוי לנו מיום התוכחה (בראשית רבה צג, י). וכבר אמר שלמה בחכמתו: "בכל עת יהיו בגדיך לבנים" (קהלת ט, ח), פירש רש"י: "בשמתך טוהרה ונקיה (שבתי, דף קנב).

אלה בבות העת, ויתמהו: קבלת נשמה צחה וזכה, וכך אתה מחזירה? מה אומר, אצטט דברי המשנה. וכי אני

יש לקרוא את החסויות לאחר השבת

המכון לטת"ם
עבודת הקודש
מכירת ס"ת, תפילין,
מזוזות וכל צרכי הסת"ם.
טל': 054-8484945 רפאל ש.

AP
HAIR DESIGNER
מעצב השיער - אסי פרץ
בתיאום מראש: 052-626 53 92

מרכז השעונים
מכירה ותיקון
כל סוגי השעונים במקום.
מ. נחלת יצחק (במחנה)
טל': 03-9363892.

sim
תקשורת
תיקונים ואביזרים לסלולרי.
יהודה הנשיא 98, אלעד.

גם אם קנית מזו מהדרי?
אין הכשר על תולעים!
אנציקלופדיית תולעת שני!
רב מרכז סדרת "תולעת שני" מאת הר"ג שניאור זלמן רוח חובה בכל בית יהודי! לייש, לעקרת בית, מורי הוראה, משגיחי כשרות, ובתי עסק ליצור וממכר מזון.
חדש כרך רביעי!
למשלוח עד בחי"ת חייג:
08-9216829

ר"ר נח
התקליטן רפאל חכמן
טל': 052-2567240

VESTRY
אופנה לגברים ונוער
חוני המעגל 26 אלעד.
טל' 03-7160400

שרוליק קרויזר
המרת מט"ח וצ'קים
סניף ר' יהודה הנשיא 33
נייד 050-6379544

קורת גג לזוג הצעיר
באי רבאליץ באחיו אפסי
אמין • בדוק • משתלם ביותר
0526093077

בנוצת המכון למצוות התלויות בארץ.
להשיג ברשת יפה נון ובחמית הספרים המבחרות.

רבי יצחק זילברשטיין סיפר בדרשותיו את הסיפור דלהלן ששמע מפי תלמיד חכם גדול, וכך הוא מספר: אני מתגורר בירושלים. לפני שנים חלתי בתי שחתי במחלה מוזרה, ואף רופא לא ידע למצוא לה מזון. חום גופה היה עולה מדי כמה ימים לפסגות-שיא, ולפעמים עבר את ה-42 מעלות. הרגשותיה היו קשות וכל המאמצים שהושקעו לאיתור מקור המחלה, לא נשאו פרי.

מאחר וכמה רופאים הציעו לנו לטוס למומחים בחו"ל, עשינו כהצעתם והגענו לאחד המרכזים הרפואיים הגדולים ליד מונסי. אכן, הרופאים בארה"ב אבחנו את המחלה, אבל טענו שהם צריכים לעקוב אחר מצב החולה במשך תקופה ארוכה, ואף נקבו בזמן של חצי שנה. לפני הכל, אמרו, יש לעשות לה ניתוח מידי, שיתבצע כבר בעוד מספר ימים. הדבר גרם לנו צער איום, משום שהתוכנית שלנו הייתה לשוב לארץ ישראל תוך שבוע עד עשרה ימים לכל היותר.

מרב צער ועוגמת הנפש שפקד אותנו, החלטנו לנסוע לשבת להורים שלי, שהתגוררו בברוקלין. הדרך מהמקום בו שהינו במונסי, ועד למקום מגורי הורי, היה סדר גודל של שעה נסיעה. יצאנו לדרך מתוך מחשבה שמדי לאחר השבת נחזור ונשכור דירה במונסי שם נתגורר במשך זמן הטיפול. מכיון שיצאנו מארץ ישראל בתקופת חופשת החנוכה, לקחנו אתנו לאמריקה גם את יתר ילדינו כך שהתעוררו מספר בעיות נוספות; היכן ילמדו הילדים ומה יהיה עם השיעור הקבוע שאני מוסר בישיבה? כיוון שלא הכרתי את הכבישים בארה"ב, וחששתי שמא נתעה בדרך, יצאנו בשעות הבוקר המוקדמות של יום שישי. לא רצייתי להסתכן כדי לא לחלל ח"ו את השבת.

אבל בורא העולם, מסבב כל הסיבות סיבב את העניינים אחרת. בהיותנו כבר באמצע הדרך, פקדה את האזור סופת שלגים עזה, ורובותי מכוניות נתקעו שעות ארוכות בפקק תנועה שהשתרע לאורך עשרות קילומטרים, מבלי יכולת לזוז ימין ושמאל. על פי חישוב שערכנו, התברר שלא תהיה לנו

אפשרות להגיע לברוקלין עד כניסת השבת. ניסונו לסוב על עקבותינו ולנסוע חזרה למונסי, אבל גם זה היה מן הנמנע.

בני המשפחה נבהלו מאוד עד מהרה הגענו למצב של חוסר ברירה והחלטנו לעצור ולהינסע לבית היהודי הראשון שנמצא באזור. רצה הקב"ה ובמרחק קצר מהמקום בו נתקע הרכב מצאנו יישוב חרדי. משנכנסנו לבנין הישיבה שבאותה שכונה, פגשתי את השמש מסדר את היכל הישיבה.

סיפרתי לו שנתקענו בדרך, ואין לנו מקום ללון ולאכול בשבת. דרכו של יהודי, קפץ האיש על המצוה הגדולה שהזדמנה לידיו, והזמין אותנו לביתו. היה זה בית חרדי מהודר והשבת עברה בניעומו, עם מקום נוח ללון, וגם כמות האוכל היתה בשפע. במנחה של שבת קודש, היתה לי הזכות להתפלל בביתו של מרן הגר"מ פיינשטיין זצ"ל שהתגורר באזור, ונשארתי בביתו לסעודה שלישית ולתפילת ערבית. בעת הסעודה התעניין בי מרן זצ"ל ושאל מה הביאנו לארה"ב, וסיפרתי לו על בתי החולה.

במוצאי שבת ביקשתי מנכדו, הרב מרדכי טנדלר, שיאפשר לי להביא בפני הגאון את בתי החולה, על מנת שיברך אותה. למרות ש' משה היה כבר חולה וכמעט שלא קיבל אנשים, שאל הנכד את סבו האם הדבר אפשרי, וקיבל את האישור לך.

הייתי לביתי של מארחי ולקחתי את בתי החולה בת ה-6 והבאתיה לביתו של מרן זצ"ל. האגרות משה' היה במיטתו וביקש שנתקרב אליו, הוא בירכנו בחום ובלבביות רבה, ואיחל רפואה שלימה. כשנפרדנו מן המארח היקר במוצאי שבת, הוא סיפר שיש לו בת מבוגרת, ואם נוכל למצוא לה שידוך, הוא יודה לנו מאוד.

ביום ראשון היה אמור להתחיל הטיפול הראשון בילדה. הרופא אמור היה לבדוק את הילדה, כדי להכינה לניתוח, שיתבצע למחרת ביום שני. והנה, הרופא בודק ובודק ומביט חליפות בנו ובילדה, ואינו מאמין למראה עיניו.

'עוד לא קרה לי דבר כזה', אמר בהתרגשות. 'אני מכיר את המחלה הנדירה הזו כבר שנים רבות, ועוד

לא קרה שאחד החולים יצא ממנה במהירות שכזו, במיוחד שרק בסוף השבוע בדקתי את בתכם, ומצבה היה קשה. מה קרה כאן?! תמה הרופא המומחה. מיד למחרת חזרנו לארץ ישראל, בריאים ושלמים, ומחוזקים בכוחות מחודשים של אמונה ובטחון בה' יתברך. אבל בכך לא נגמר הסיפור.

לא עברו שבועיים, וכן אחותי התארס בשעה טובה ומוצלחת עם בתי המבוגרת של המשפחה שאירחה אותנו במנהטן. הבחור למד בישיבה בארה"ב, שגם הוא כבר לא היה צעיר וכשחזרנו ארצה הביזק במוחנו הרעיון לשרך ביניהם, ואכן השידוך הצליח והכל בזכות אותו פקק בשלג...

וכך מסיים אותו ר"מ את הסיפור: זה הפשט בפסוק "קץ שם לחושך" (איוב, כ"ה, ג) הרי מצד אחד בעת פקק הגדול בדרך, הרגשנו חושך גדול בעוד שמטרתנו היתה להגיע להורי בברוקלין, והנה נתקענו במקום לא-נודע במצב ביש שכזה, אלא ה' מוכיח לנו בעליל שאולי אנתנו רוצים בטובתנו, אבל הוא, ריבוננו של עולם, רוצה בכך יותר מאיתנו, אך בהבדל אחד שהוא גם יודע היכן טובה זה מצויה.

אם הקב"ה היה מתייעץ איתי, ממשך הר"מ להסביר, בודאי שהייתי אומר שלא הייתי רוצה להיתקע בפקק! אבל כאשר ביו מציגים בפני את מערכת הנתונים בשלמותו, ומבקשים ממני לבחור באחת השתי האפשריות: או להגיע לברוקלין בזמן והילדה תצטרך לעבור ניתוח ולשהות כחצי השנה באמריקה, או להיתקע בפקק בשלג ולחזור לארץ לאחר מספר ימים עם ילדה בריאה, בודאי גם אני הייתי בוחר באפשרות השנייה, בה בחר בורא העולם! כל עוד לא הצטיידנו במשקפיים הנכונות, אנתנו צריכים להכיר בעובדת היותנו קטני ראייה, ולקבל על עצמנו כל מה שהקב"ה משפיע עלינו, לטוב ולמוטב. כי רק הקב"ה ידע שאם נגיע לברוקלין, לא נרוויח רווח גדול, ולעומת זאת אם 'נתקע' בדרך, הרווח שלנו יהיה כפול ומכופל, שנזכה לברכות של הגאון, ולרפואתה של בתנו, ואפילו להיות שבדכיים, לבנה ה'תקוע' של אחותי. (האמנתי כי אדבר)

הלכה לשבת

האם צריך לקבל שבת בהדלקת נרות מפלג המנחה?

עצמה. ואם כן מעשה ההדלקה לכבוד שבת הוא מכבוד שבת, ומה שהוא דלוק בשבת הוא מצד עונג שבת, ולפי זה צריך שיכבה את הנר שהיה דלוק ועומד שלא לכבוד שבת, ויחזור וידליקנו לכבוד שבת, מדין כבוד שבת.

וכן מרן בסי' רסג ס"ב שהעתיק ד' הרמב"ם שחייבין להיות בבתיהן נר דלוק, הוסיף אח"ז (פ"ד), לא יקדים למהר להדליק בעוד היום גדול, שאז אינו יכיר שמדליק לכבוד שבת. וגם לא יאחר. ואם רוצה להדליק הנר בעוד היום גדול ולקבל עליו שבת מיד רשאי, כי כיון שמקבל עליו שבת מיד, אין זו הקדמה, ובלבד שיהא מפלג המנחה שהוא שעה ורביע קודם הלילה. הגה. ואם היה הנר דולק מבעוד היום גדול, יכבנו ויחזור וידליקנו לצורך שבת. ע"כ. חזינן דיש ענין גם במעשה ההדלקה.

ומ"ש שצריך להיות בבתיהן נר דלוק, בא לחדש לנו דאף אם כבתה זקוק לה לחזור ולהדליקה, אם עדיין לא נכנסה שבת.

וכן מבואר בהרא"ש, ובטור (סימן רסג) שצריך לכבות ולחזור ולהדליק. והובא להלכה ברמ"א (שם פ"ד), ובש"ע הגר"ז (שם פ"ד), ובברכ"י (פי' תרעה סק"ג), ועוד. אלא שלא נתפרש אם יחזור לברך או לא. וסתמא דמילתא שידליק בברכה, דאל"כ הוה להו לפרושי להנדיב שידליק בלא ברכה, שהוא יוצא מן הכלל. [וכעין מ"ש התוס' שבת כא: דמדליק נר הנזכה אחר חצי שעה מצאת הכוכבים, שידליק בלא ברכה משום דאיכא שינויי אחרינא. אך למעשה ראה בשלחן המערכת ח"ב עמ' ש"ל שהמנהג להדליק אחר חצי שעה בברכה].

ובספר עולת שבת כתב, שאם הדליק קודם פלג המנחה לצורך שבת, אפי' אם קיבל עליו שבת מאותו הזמן, אין הדלקתו מועילה כלום אף בדיעבד. וצריך לכבות ולחזור ולהדליק ולברך. ע"כ. והובא להלכה בביאור הלכה (סעיף ד' ד"ה מבעוד). וכ"כ בספר תורת שבת שיחזור לברך, ועיין במשמרת שלום.

נר שהדליקוהו לכבוד שבת בברכה מפלג המנחה, ולא קיבל עליו את השבת בהדלקה, אף שעשה שלא כדין, [שהרי המדליק בפלג המנחה צריך לקבל שבת בהדלקה], מכל מקום אין לכבותו ולחזור ולהדליקו. [כדי שלא תהיה ברכתו שבירך ברכה לבטלה]. ואם הדליקה הנר מפלג המנחה לכבוד שבת, ולא בירכה על ההדלקה, וגם לא קיבלה שבת בהדלקתה, תכבהו ותחזור להדליק כשיגיע זמן ההדלקה בלי ברכה. וכל זה בנר שמייחד אותו להדליק לכבוד שבת, אבל שאר הנרות שבת, והחשמל, יכול להדליקם מבעוד יום כשירצה.

הרמב"ם (ריש פרק ה' מה' שבת) כ' וז"ל: אחד אנשים ואחד נשים חייבין להיות בבתיהן נר דלוק בשבת. ע"כ. וכן הוא לו הש"ע (סימן רסג ס"ג). ולכאורה משמע שאין חובה להדליק נר לכבוד שבת, אלא שיהיה בבית נר דלוק, ואפי' הוא דלוק לצורך חול, א"צ לכבותו ולהדליקו. אולם בתוס' שבת (פ"ה), כתבו, שיש שרוצים לומר שאין לברך על הדלקת נרות שבת, משום שאם היתה דלוקה ועומדת, לא היה צריך לכבותה ולחזור ולהדליקה. וכ"ע"ז בשם ר"ת, שאינו נראה, [אלא יש לברך על הנר], וכן הוא בסדר רב עמרם. ואם היה הנר מודלק ועומד צריך לכבות ולחזור ולהדליק. ע"כ. ומבואר דבעינן שידליק הנר לכבוד שבת לעיכובא. ובאורחות חיים (דמ"ד ס"ע"ב, בד"ו הדלקת הנר איתו) כ', יש שכתבו שצריך להדליק הנר לשם שבת, הילכך אם היתה דולקת והולכת צריך לכבותה ולחזור ולהדליק. עכ"ל.

וכ"כ באוהל מועד (דף י"ב ג"א), דהדלקת נר שבת חובה, ומדליקו לשם שבת. והילכך אם היתה דולקת והולכת צריך לכבותה ולחזור ולהדליק. כ"כ ר"ת. ע"כ.

ואף הרמב"ם מודה שצריך להדליק הנר לכבוד שבת, וכמ"ש עוד (שם הלכה ג), המדליק צריך להלכך מבעוד יום קודם שקיעת החמה. ע"כ. והיינו משום כבוד שבת, שהם מהדברים הנעשים בערב שבת. וישאר דלוק מצד עונג שבת. ובמק"א הוכרנו מ"ש הגר"א, דכבוד שבת ענינו מה שעושה וטורח מערב שבת לכבוד שבת, ועונג שבת ענינו מה שמתענג בשבת

למורה דרכנו, המאלפנו בינה דעת ותבונה, מרא דכולא תלמודא, פססקי הלכותי מפארים עלון זה כבר שנים רבות, ראש הישיבה הראשון לציון הגאון הגדול

הרב יצחק יוסף שליט"א.

יהי רצון שיזכה להרים את קרן התורה בטהרה בארץ הקודש ובעולם, יזכה להפיץ תורה לעדרים, יאריך ימים על ממלכתו לאורך ימים ושנים, בבריאות איתנה ונהורא מעליא, מתוך הרחבת הדעת בעושר וכבוד כל הימים. אמן. המאחלים בברכה, המערכת.

Table with 3 columns: העלון מוקדש - להצלחת שלום אפל ורפי בן טינו מגזי הי"ו וכל משפ', אילה בת פורן שושנה וכל משפ', שמעון בן בדורה שירה ושיון תהילה בת שרה אורלי הי"ו, פנחס ואיתמר (תומר) בני אביגיל הי"ו, ישי ונסים בני אילה הי"ו.

גרפיקה: אהרון יוסף 052-7657995 הדפסתי: שכפולת 05-9099495